

Arrest

nr. 318 152 van 9 december 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 september 2021 België binnen met een paspoort en verzoekt op 4 oktober 2021 om internationale bescherming. Op 14 juni 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beschikt over de Colombiaanse nationaliteit en bent geboren in het dorp Barrancabermeja, departement Santander. In 2016 verhuisde u naar Popayan, gevolgd door Florencia in 2018 en Bucaramanga in 2020. Nadien keerde u terug naar Barrancabermeja.

Op 3 oktober 2020 werd u in het park van Santander aangesproken door twee mannen. Ze vroegen of u de echtgenote was van J. A. (...). U keerde zo snel mogelijk naar huis. Eén week later werd u opnieuw benaderd door twee mannen op de moto. Ze stelden u weer dezelfde vraag, bedreigden u en zeiden dat uw dagen geteld waren. U wandelde door en heeft de mannen nooit meer gezien. Op 18 november 2020 diende u een klacht in. U verliet Colombia legaal per vliegtuig op 23 september 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 26 september 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende kopieën van documenten neer: uw paspoort; een klachtenbrief; uw trouwakte; en foto's.

B. Motivering

U maakte geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas en uw vrees voor vervolging bij terugkeer om basis van onderstaande elementen.

1. Ongeloofwaardige verklaringen over uw relatie met J. A. (...).

1.1. Oppervlakkige verklaringen over uw relatie, terwijl u meermaals aangespoord werd om hier een duidelijk beeld over te scheppen. U leerde hem kennen in 2005 en eindigde uw relatie in 2018, hij was afkomstig van Monteria en werkte voor het Colombiaanse leger (CGVS, p.10). U voegt hier enkel nog aan toe dat u een normale relatie had (CGVS, p.13).

1.2. Geen kennis over de werkzaamheden van uw ex-partner met wie u dertien jaar lang een relatie zegt te hebben gehad. U gevraagd alles te vertellen over zijn job, komt u niet verder dan het feit dat hij in een bataljon zat en om de twee jaar wisselde van bataljon (CGVS, p.10). Gepolst of dit alles was dat u kon vertellen, stelt u van wel.

1.3. Opmerkelijk dat u over geen enkel communicatiemiddel met J. (...) beschikt. U heeft geen telefoonnummer, e-mail, Facebook of andere netwerken waarmee u hem zou kunnen contacteren (CGVS p.12-13). Bovendien heeft u geen idee waar J. (...) op dit moment is (CGVS, p.11).

1.4. U laat geen enkel bewijs na van de identiteit van J. A. (...), noch van zijn werkzaamheden of van uw dertien jaar lange relatie.

1.5. De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen in positieve zin. Zo blijkt uit de door u opgestuurde inventaris per e-mail naar het CGVS op 31 mei 2024 dat u uw huwelijksakte en foto's van J. (...) toevoegde als bewijswaarde via een internetlink. Echter werden deze documenten niet op correcte wijze overgemaakt aan het CGVS, zoals vermeld op de website van het CGVS, sectie 'procedurele waarborgen – overmaken stukken' (zie website CGVS: <https://www.vreemdelingenrecht.be/verblijfsrecht/bescherming/internationale-bescherming-asiel/procedurele-waarborgen>). Daardoor kunnen deze documenten niet worden bekeken en beoordeeld door het CGVS en bijgevolg hebben deze stukken geen invloed op uw beslissing.

2. De door u aangehaalde vervolgingsfeiten als ex-partner van J. (...) zijn ongeloofwaardig.

2.1. Onlogisch dat u pas twee jaar na uw relatiebreuk (dus in 2020) bedreigd werd (CGVS, p.11). U slaagt er niet deze vraag te verhelderen. Integendeel zelfs. U verklaart het zelf niet te begrijpen en daarom bent u bang (CGVS, p.11). Aangezien uw relatie en de daarmee verbonden dreigingen aan de basis liggen van de door u ingeroepen vrees om vervolging, kan en mag verwacht worden dat u in staat bent dit te concretiseren. Dit deed u niet.

2.2. U weet niet door wie u twee keer werd bedreigd op straat, noch waarom. Evenmin heeft u ooit pogingen ondernomen om dit na te gaan (CGVS, p.8, 13-14). U hier meermaals mee geconfronteerd, bevestigt u dat dit eigenaardig is (CGVS, p.14) en u weldegelijk voor uw leven vreest (CGVS, p.15). Dit is geen afdoende uitleg voor uw onwetendheden.

2.3. Vreemd dat u nooit iemand heeft ingelicht over uw genoemde problemen (CGVS, p.11), maar u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hulp gekregen te hebben van uw familie, waaronder uw nicht (CGVS, p.16).

2.4. Onlogisch dat u op 3 en 10 oktober 2020 verklaart doodsb bedreigingen gekregen te hebben, maar u pas Colombia heeft verlaten op 23 september 2021 (CGVS, p.8) én er zich bovendien in die tussenperiode geen confrontaties of persoonlijke problemen hebben voorgedaan (CGVS, p.15).

2.5. De door u neergelegde klachtenbrief betreft louter een kopie. Aan dergelijke document kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend, zeker wanneer zij gepaard gaat met een ongeloofwaardig relaas. Bovendien legde u pas een klacht neer op 18 november 2020, terwijl u reeds bedreigd werd begin oktober 2020 (CGVS, p.8). Het excuus dat u afwachtend was omdat de kantoren van het Openbaar Ministerie gesloten waren en u het liever fysiek meldde, biedt geen verklaring, zeker gezien het feit u de klacht uiteindelijk alsnog digitaal indiende (CGVS, p.9).

2.6. Uw dochter, die J. (...) ook heeft gekend en tot op heden in Barrancebermeja woont, kent geen problemen (CGVS, p.6-7, 12, 15). Noch is er sinds uw vertrek uit Colombia iets gebeurd in verband met uw persoonlijke problemen (CGVS, p.12).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat u geen internationale bescherming kan worden toegekend.

Tot slot kan ook uw neergelegde paspoort bovenstaande conclusie niet veranderen. Dit verwijst enkel naar uw identiteit, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus

Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Verzoekster geeft in dit middel een repliek op de motieven van de bestreden beslissing over haar relatie met J. A. en over de vervolgingsfeiten waarvan zij het slachtoffer werd. Zij besluit dat haar dossier niet met de nodige zorgvuldigheid is onderzocht, dat de argumenten die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) aanvoert om twijfels over de realiteit van haar relatie met een militair te rechtvaardigen ongegrond zijn, dat deze relatie door verschillende documenten wordt gestaafd en dat deze relatie mogelijk van dien aard is dat zij haar in gevaar brengt om het doelwit te worden van gewapende groepen die door de autoriteiten worden bestreden.

Als bijlage bij het verzoekschrift worden een email van verzoekster naar het CGVS van 31 mei 2024 (stuk 3), een inventaris van de stukken die verzoekster bij deze email wenste te voegen (stuk 4), een “*Declaracion marital de hecho*” van 10 juli 2015 (stuk 5), drie foto’s van verzoekster met haar ex-partner (stuk 6), een foto van de militaire identiteitskaart van de ex-partner van verzoekster (stuk 7) en een foto van verzoekster op een militaire basis (stuk 9) als nieuwe stavingstukken gevoegd. Blijkens de inventaris bij het verzoekschrift zou ook een foto van de gezondheidskaart van verzoekster (stuk 8) zijn bijgevoegd, doch de Raad stelt vast dat een dergelijk document niet werd overgemaakt.

2.2. Nieuwe elementen

In haar nota houdende een “*Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*” refereert verwerende partij aan een pagina op haar website waarop melding wordt gemaakt van een bijsturing van de procedure voor het overmaken van stukken ter ondersteuning van een verzoek om internationale bescherming (<https://www.cgvs.be/nl/actueel/bijsturing-procedure-voor-het-overmaken-van-stukken-ter-ondersteuning-van-een-verzoek-om>) en aan een pagina op haar website waarop een toelichting wordt gegeven voor verzoekers, hun advocaten en vertrouwenspersonen (https://www.cgvs.be/sites/default/files/overmaken_documenten_toelichting_voor_verzoekers_advocaten_vertrouwenspersonen.pdf).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging bij terugkeer nu (i) zij ongeloofwaardige verklaringen aflegde over haar relatie met J. A., (ii) de

door haar aangehaalde vervolgingsfeiten als ex-partner van J. A. ongeloofwaardig zijn en (iii) het paspoort en de klachtenbrief die zij neerlegde deze conclusie niet kunnen veranderen en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij terugkeer naar haar land van herkomst, Colombia, te vrezen voor haar leven omdat zij er op 3 oktober 2020 in een park werd aangesproken door twee mannen die haar vroegen of zij de echtgenote was van J. A. en zij een week later opnieuw benaderd werd door twee mannen die haar dezelfde vraag stelden en haar bedreigden.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Daargelaten de vraag of verzoekster haar relatie met haar ex-partner J. A. en diens werk als militair voor het Colombiaanse leger heeft aangetoond, stelt de Raad vast dat zij de vervolgingsfeiten omwille van deze relatie niet aannemelijk heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

"2.1. Onlogisch dat u pas twee jaar na uw relatiebreuk (dus in 2020) bedreigd werd (CGVS, p.11). U slaagt er niet deze vraag te verhelderen. Integendeel zelfs. U verklaart het zelf niet te begrijpen en daarom bent u bang (CGVS, p.11). Aangezien uw relatie en de daarmee verbonden dreigingen aan de basis liggen van de door u ingeroepen vrees om vervolging, kan en mag verwacht worden dat u in staat bent dit te concretiseren. Dit deed u niet.

2.2. U weet niet door wie u twee keer werd bedreigd op straat, noch waarom. Evenmin heeft u ooit pogingen ondernomen om dit na te gaan (CGVS, p.8, 13-14). U hier meermaals mee geconfronteerd, bevestigt u dat dit eigenaardig is (CGVS, p.14) en u weldegelijk voor uw leven vreest (CGVS, p.15). Dit is geen afdoende uitleg voor uw onwetendheden.

2.3. Vreemd dat u nooit iemand heeft ingelicht over uw genoemde problemen (CGVS, p.11), maar u later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart hulp gekregen te hebben van uw familie, waaronder uw nicht (CGVS, p.16).

2.4. Onlogisch dat u op 3 en 10 oktober 2020 verklaart doodsb bedreigingen gekregen te hebben, maar u pas Colombia heeft verlaten op 23 september 2021 (CGVS, p.8) én er zich bovendien in die tussenperiode geen confrontaties of persoonlijke problemen hebben voorgedaan (CGVS, p.15).

2.5. De door u neergelegde klachtenbrief betreft louter een kopie. Aan dergelijke document kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend, zeker wanneer zij gepaard gaat met een ongeloofwaardig relaas. Bovendien legde u pas een klacht neer op 18 november 2020, terwijl u reeds bedreigd werd begin oktober 2020 (CGVS, p.8). Het excuus dat u afwachtend was omdat de kantoren van het Openbaar Ministerie gesloten waren en u het liever fysiek meldde, biedt geen verklaring, zeker gezien het feit u de klacht uiteindelijk alsnog digitaal indiende (CGVS, p.9).

2.6. Uw dochter, die J. (...) ook heeft gekend en tot op heden in Barrancebermeja woont, kent geen problemen (CGVS, p.6-7, 12, 15). Noch is er sinds uw vertrek uit Colombia iets gebeurd in verband met uw persoonlijke problemen (CGVS, p.12)."

Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van

concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris en het vergoelijken van haar onvermogen om over de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen af te leggen, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

Verzoekster voert aan dat het goed mogelijk is dat de mensen die haar ex-partner via zijn naaste familieleden proberen te bereiken niet weten dat zij van hem gescheiden is, doch zij verklaart met dit summiere betoog niet waarom het na haar relatiebreuk twee jaar heeft geduurd voordat zij bedreigd werd. Bovendien doet dit betoog afbreuk aan de ernst van haar vrees voor vervolging nu zij haar vervolgers als dusdanig slecht voorbereid voorstelt.

Verzoekster stelt ook niet in te zien *“hoe het feit dat zij niet op de hoogte is van de redenen waarom zij (op dat moment) wordt bedreigd, betekent dat deze bedreigingen niet zouden zijn gebeurd”*, doch zij gaat eraan voorbij dat van haar wordt verwacht dat zij, bij gebrek aan bewijskrachtige stavingstukken, voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen aflegt opdat haar vluchtrelaas als geloofwaardig kan worden beschouwd. Door ook nog te stellen dat zij de identiteit van de mensen die haar twee keer bedreigden niet kent omdat zij zich niet gemeld hebben, komt verzoekster niet tegemoet aan deze verwachting.

Door te laten gelden dat zij niet inziet waarom het zo vreemd zou zijn om niemand op de hoogte te brengen van de bedreigingen en vervolgens te overleven dankzij de hulp van de familie, weerlegt noch ontkracht verzoekster dat zij hierover tijdens haar persoonlijk onderhoud geen consistente verklaringen aflegde waar zij eerst nog verklaarde nooit iemand te hebben ingelicht over haar problemen, terwijl zij later tijdens dit onderhoud verklaarde dat zij hulp had gekregen van haar familie. Zo verzoekster met dit laatste enkel wilde zeggen dat zij bij haar nicht verbleef, maar dat ze haar nicht nooit heeft ingelicht over haar problemen om haar niet ongerust te maken, wijst de Raad erop dat het weinig aannemelijk is dat zij haar nicht zo in gevaar zou brengen zonder dat haar nicht daarbij enige voorzorgsmaatregel kan nemen. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster ook haar ex-partner, aan wie haar problemen en vrees gelinkt zijn, niet op de hoogte bracht van de bedreigingen, nu deze haar mogelijks meer inzicht had kunnen verschaffen in de ernst van haar problemen.

Waar verzoekster nog poneert dat zij Colombia ongeveer 11 maanden na de incidenten verliet omdat de Covid-19 pandemie reizen in die periode erg moeilijk, zo niet onmogelijk maakte, doet zij geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat er zich toen geen confrontaties of persoonlijke problemen hebben voorgedaan. Dat dit zo zou zijn omdat zij het grootste deel van de tijd bij haar nicht woonde en het huis van haar nicht nauwelijks verliet, betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien afbreuk doet aan de ernst en de daadkracht van haar beweerde vervolgers.

Met het poneren dat de klacht die zij indiende een kopie is omdat deze vanwege de pandemie elektronisch is ingediend en dat zij deze heeft uitgeprint, weerlegt noch ontkracht verzoekster de vaststelling dat het louter een fotokopie is en dat daaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan immers geen of slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien biedt verzoekster geen dienstige verklaring voor haar lange wachten om deze klacht in te dienen. Tot slot bevat de door verzoekster voorgelegde klacht louter haar eigen verklaringen over de door haar aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Dat de inhoud van deze klacht consistent zou zijn met de verklaringen die zij in de loop van de administratieve procedure aflegde over de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten doet geen enkele afbreuk aan al het voorgaande.

Ten slotte ligt er *in casu* geen informatie voor waaruit kan blijken dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging waarbij alle familieleden of (ex-)partners van militairen in Colombia door leden van gewapende groepen vervolgd worden. Verzoekster kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar haar profiel als ex-partner van een militair om aan te tonen dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op het lijden van ernstige schade moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster blijft daartoe evenwel in gebreke. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, zijn de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten als ex-partner van J. A. immers ongeloofwaardig.

Verzoekster voert nog aan dat het niet effectief zou zijn om haar dochter te vervolgen nu zij niet de dochter van J. A. was, nooit met J. A. had samengewoond en geen emotionele banden had met J. A., doch de Raad

ziet niet in – en verzoekster licht niet toe – waarom het wel effectief zou zijn om haar te vervolgen, gelet op het feit dat zij en J. A. al sinds 2018 niet meer samen waren en zij hem sindsdien nog sporadisch had gesproken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7 en 11).

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het paspoort dat verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorlegde (adm. doss., stuk 5, map met ‘documenten’) heeft enkel betrekking op verzoeksters identiteit en reisweg en toont de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aan.

Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten dat verzoekster haar vrees voor haar leven omwille van haar vroegere relatie met een militair niet aannemelijk heeft gemaakt. Het motief van de bestreden beslissing over de geloofwaardigheid van haar verklaringen over haar relatie met de militair, J. A., acht de Raad bijkomstig en niet determinerend zodat kritiek op dit motief niet kan leiden tot de hervorming of de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Om deze reden zijn ook de email van 31 mei 2024 (stukkenbundel verzoekster, stuk 3), de inventaris van de stukken die zij bij deze email wenste te voegen (*ibid.*, stuk 4), de “*Declaracion marital de hecho*” (*ibid.*, stuk 5), de drie foto’s van haar samen met haar ex-partner (*ibid.*, stuk 6), de foto van de militaire identiteitskaart van haar ex-partner (*ibid.*, stuk 7) en de foto van een militaire basis (*ibid.*, stuk 9) die verzoekster als bijlage bij haar verzoekschrift voegt ter staving van haar relatie met haar ex-partner *in casu* niet relevant om te besluiten tot een nood aan internationale bescherming.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”. Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

De adjunct-commissaris zet in de bestreden beslissing het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd

afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenschappelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop deze analyse is gestoeld niet langer correct, dan wel actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris de verkeerde conclusies hieruit zou hebben getrokken.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid om haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vierentwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN